

Fetița care a uitat de frică

... de Raluca Crisan

Era o zi caldă de vară. Soarele era mare, galben și strălucitor iar razele sale plecau spre pământ să mângâie oamenii, câmpurile, dealurile, munții și apele.

În acea zi cu soare o fetiță se afla în vârful unui deal și începuse să-l coboare. Pentru că se aflau la începutul verii iarba era de un verde crud, crescută atât cât să ajungă puțin peste gleznelor picioarelor. Fetița se bucura de căldura soarelui, ciripitul păsărilor, adierea vântului. Toate gândurile care îi treceau prin minte erau legate de bucuriile simple pe care i le oferea natura, aproape că nu avea gânduri.

Așa cum mergea către poalele dealului a văzut că din depărtase se apropia un câine alb care lătra spre ea. Pe măsură ce câinele se apropia a văzut că era foarte mare. Ea și-a continuat mai departe drumul, iar la un moment oarecare câinele s-a oprit din lătrat, însă mai jos pe deal apăruseră alți trei câini foarte mari. Cu același calm care sălășluia în ea de când începuse plimbarea în vârful dealului a pronunțat clar un cuvânt prin care a cerut ajutor. Aproape instantaneu a apărut un bărbat care avea un ciomag în mână, pe care l-a rotit deasupra capului iar câinii s-au liniștit ca prin minune.

Mergând înainte și uitându-se la drumul ei, la forma sa, și-a dat seama că dealul se oprește brusc, că în calea ei este o parte dreaptă ca un zid mai înalt decât ea; dealul arăta ca și cum o lamă înaltă, cât două sau trei fetițe puse una deasupra alteia, a tăiat o bucată din deal și l-a lăsat drept, pentru ca imediat după acea parte dealul să meargă mai departe lin în jos.

Si-a mai dat seama și că habar nu are cum va trece de partea aceea pentru a-și continua drumul, acea parte abruptă a dealului era un obstacol în calea sa însă gândurile sale au rămas liniștite, plutitoare ... și și-a dat seama că în calea sa ar putea apărea mai multe obstacole dar mergea liniștită și senină înainte, convinsă fiind că atunci când obstacolele vor apărea va găsi soluția potrivită.

Pantru că totul în jur era minunat, dealul înalt, care îi oferea o priveliște în depărtare, peste alte câteva dealuri, spre munți, cu ape albastre, limpezi și clare, iarba verde, căldura soarelui, atingerea plăcută a rochiței pe piele, fetița s-a oprit un minut, a închis ochii și a încercat să ia cu ea pentru totdeauna sentimentul acela de bucurie, liniște și siguranță. Cum stătea ea cu ochii închiși dintr-o dată și-a amintit de frica ei copleșitoare de câini, de frica de a merge singură prin natură (câte animale sălbatice pot sări?...) și bucuria pe care o simțise până atunci a primit o soră, surpriza plăcută de a fi uitat de frici și de a se fi bucurat de tot ceea ce era în jurul ei.

